

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VLADIMIRESCU, MIHAI VALENTIN

Luminile Scripturilor : o sută de versete din Biblia Ebraică / Mihai
Valentin Vladimirescu ; text, transliterare, trad., comentariu de Mihai
Valentin Vladimirescu. - București : Eikon, 2026
ISBN 978-606-49-1637-2

2

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Mihai Valentin Vladimirescu

Luminile Scripturilor

O sută de versete din Biblia Ebraică
Text, transliterare, traducere, comentariu

E I K O N

București, 2026

Cuprins

Introducere	9
Sistem De Transliterare Și Pronunție	22
Numeri 6: 24-26	24
Isaia 41: 10	27
Eclesiastul 3:1	30
Ieremia 29:11	33
Isaia 40:31	36
Psalmii 34:19-20	39
Proverbe 17:22	47
Isaia 55:12	50
Psalmii 46:2.....	53
Isaia 43:2	56
Isaia 26:3	59
Psalmii 37:4.....	63
Cântarea Cântărilor 2:12	65
Ezechiel 36:26	68
Iona 2: 8.....	70
Ieremia 31:13.....	72
Avacum 3: 4	75
Judecători 5:31	77
Deuteronomul 30: 20.....	79
1 Cronici 16:34.....	81
1 Regi 8:56	86
Eclesiastul 9:7	90
Ioil 2:23	94
Proverbe 16:24	97
Geneza 1:31	99
Iosua 1:9	101
Leviticul 25:19	103

Psalmii 131:2	104
Proverbe 15:13	107
Psalmii 16:11.....	110
Psalmii 92:5	112
Psalmii 118:24.....	114
Isaia 54:10.....	117
Plângeri 3:22-23.....	120
Naum 1:7.....	122
Sofonie 3:17.....	124
2 Samuel 22:2	126
1 Cronici 29:11.....	129
Neemia 8:10	132
Eclesiastul 3: 12.....	135
Eclesiastul 8: 15	138
Isaia 35:10.....	140
Proverbe 4: 23	142
Daniel 12:3.....	144
Isaia 60:20	147
Plângeri 3:57	150
Isaia 58:11	152
Psalmii 105: 3	155
Eclesiastul 7: 14	157
Psalmii 9: 10	160
1 Samuel 16: 7	163
1 Cronici 16: 11.....	166
Ieremia 31: 3	169
Isaia 58:6-8	172
Miheia 6: 8	175
Psalmii 34:9	178
Isaia 40: 29.....	181
Plângeri 3: 24.....	184
2 Samuel 22: 29	187
Proverbe 18:10.....	189
Proverbe 19:8.....	192
Proverbe 21:21	195
Eclesiastul 3: 11	197

Isaia 30: 15	199
Isaia 55: 6	202
Amos 5: 4	205
Iov 22:21	208
Osea 6: 1.....	210
Isaia 41:13	213
Exodul 16: 4	216
Leviticul 19:18	219
Avacum 3: 17-18	222
Amos 5: 14	226
Cântarea Cântărilor 4:1	228
Numeri 23: 19.....	231
2 Cronici 16: 9.....	234
Miheia 7: 7	237
1 Samuel 2: 8.....	240
Osea 6: 6.....	243
Exodul 14: 14	246
Deuteronomul 6: 5.....	249
Deuteronomul 4: 29.....	252
Isaia 49: 13	255
Ieremia 6: 16.....	258
Psalmii 51: 10.....	261
Leviticul 26: 12	263
Psalmii 20: 5.....	266
Proverbe 15: 17	269
Psalmii 4:9.....	272
Iov 19:25	275
Iov 37: 5	278
Psalmul 37: 5.....	280
Ieremia 17:7.....	282
Proverbe 3:6	285
Bibliografie.....	287

יְבָרֶכְךָ יְהוָה וְיִשְׁמְרֶכָה: אֵלֶּךָ יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשָׂא יְהוָה אֶלֶיךָ וְיָשֶׁלֶם לְךָ
שָׁלוֹם:

Transliterare:

yəvarekhəkhā YHWH wəyišmərekha;
yaer YHWH panav elekha wihunekha;
yissa YHWH panav elekha wəyasem ləkha šalom.

Traducere:

Domnul să te binecuvânteze și să te păzească; Domnul să-Și lumineze fața asupra ta și să te miluiască; Domnul să-Și înalțe fața spre tine și să-ți dea pace.

Pasajul din Numeri 6:24-26, cunoscut drept binecuvântarea aaronică, reprezintă una dintre formulările solemne ale Scripturii ebraice prin care se exprimă relația dintre Dumnezeu și poporul Său. Prin structura sa poetică armonioasă și prin limbajul încărcat de symbolism, aceste versete compun una dintre cele mai vechi binecuvântări transmise de-a lungul generațiilor. Rostită inițial de către preoți asupra fiilor lui Israel, binecuvântarea a fost păstrată cu sfințenie în cult, devenind o parte integrantă a practicii liturgice iudaice și creștine. Textul vorbește despre darurile esențiale pe care prezența divină le revarsă asupra omului: binecuvântarea ca manifestare generoasă a bunăvoinței cerești, protecția divină ca expresie a grijii neîntrerupte față de viața omului, lumina revelatoare care alungă întunericul și pacea înțeleasă ca stare de armonie deplină între om și ordinea divină.

Verbul יְבָרֶכְךָ (*yəvarekhəkhā*, „să te binecuvânteze”), derivă din rădăcina בִּרַךְ (*b.r.k*) care poate evoca și gestul de a îngenunchea, simbol al smereniei și al apropierii, ilustrând grija neobosită a lui Dumnezeu pentru cel binecuvântat. Aceasta sugerează că binecuvântarea divină este un act intim, în care Dumnezeu „se apleacă” spre cel pe care îl binecuvintează într-un gest de bunăvoință și de generozitate. În contextul legământului abrahamic, binecuvântarea este legată de

făgăduința vieții și a prosperității: Dumnezeu îi spune lui Avraam: „Te voi binecuvânta [...] și toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:2-3). În formula aaronică, imediat după invocarea binefăcătoare („Domnul să te binecuvânteze”), urmează asigurarea protecției divine: וְיִשְׁמְרֶכָה (*wəyišmərekha* „și să te păzească”), verb derivat din rădăcina triliterală שָׁמַר (*š.m.r*) care trimite la ideea de a păzi, a veghea, a proteja. Imaginea evocată este aceea a unui păstor vigilent care își păzește turma neobosit.

Lumina feței lui Dumnezeu (*panav*, „fața Lui”) este o expresie a bunăvoinței dumnezeiești ce aduce claritate și călăuzire. Expresia „fața Domnului” este un antropomorfism bogat în semnificații, menit să sublinieze prezența și atenția personală a lui Dumnezeu. Când fața lui Dumnezeu „strălucește” spre cineva, înseamnă că Dumnezeu oferă iluminare interioară. Lumina feței divine alungă confuzia și întunericul spiritual, la fel cum lumina soarelui împrăștie umbrele nopții. Psalmistul se roagă în același duh: „Fă să răsară peste noi lumina Feței Tale, Doamne!” (Psalmii 4:6), cerând ca prezența luminoasă a lui Dumnezeu să aducă binecuvântare și bucurie poporului.

În acest context, mila divină exprimată prin verbul וְיִשְׁמְרֶכָה (*wihunekha*, „și să te miluiască”) devine o manifestare a relației intime dintre Dumnezeu și cel binecuvântat, subliniind bunătatea Creatorului. Revelația de pe Muntele Sinai confirmă că îndurarea face parte din identitatea divină: „Domnul Dumnezeu este milostiv și îndurător, încet la mânie și plin de bunătate și credincioșie” (Exodul 34:6). Formula finală a binecuvântării adaugă o nuanță și mai personală: וְיָשָׂא יְהוָה אֶלֶיךָ וְיָשֶׁלֶם לְךָ (*yissa YHWH panav*, „Domnul să-Și înalțe fața”). Această expresie idiomatice descrie actul prin care Dumnezeu își îndreaptă privirea spre cel binecuvântat, acordându-i atenție și favoare. Când Dumnezeu își înalță fața către cineva, este ca și cum S-ar uita direct în ochii lui, primindu-l cu bunăvoință. Prin contrast, „a-Și ascunde fața” indică retragerea favorului divin și abandonul (vezi Deuteronomul 31:17). Aici însă, Dumnezeu Se prezintă ca un părinte iubitor care își privește copilul cu drag, asigurându-l de prezența Sa și de ajutorul Său efectiv. Termenul ebraic שָׁלוֹם (*šalom*) are un înțeles vast ce depășește ideea modernă de absență a conflictului. *Šalom* indică împlinirea, integritatea și liniștea care provin din ordinea binecuvântată a lui Dumnezeu. Pacea aceasta sfântă implică bunăstare trupescă și sufletească, armonie socială și reconciliere cu Dumnezeu. În Biblie, *šalom* este unul dintre cele mai

prețioase daruri ale legământului divin: „Domnul dă tărie poporului Său, Domnul binecuvântează pe poporul Său cu pace” (Psalmii 29:11). În Judecători 6:24, Dumnezeu poartă titlul „YHWH-Șalom”, „Domnul Păcii”. Acest nume arată limpede că pacea își are izvorul în ființa și prezența Lui. De altfel, profeții vestesc că pacea desăvârșită este semnul împărăției lui Dumnezeu („...și numele Lui va fi [...] Domn al păcii” Isaia 9:5), ceea ce arată că binecuvântarea aaronică anticipează pacea ca stare ideală a poporului aflat sub domnia divină. Repetarea de trei ori a Numelui divin יהוה (YHWH, tradus prin „Domnul”) reprezintă o insistență stilistică menită să accentueze rolul central al lui Dumnezeu ca sursă unică a oricărui bine. De altfel, deși din punct de vedere gramatical nu ar fi fost necesar, subiectul (Domnul) este exprimat de fiecare dată la începutul versetelor.

Structura tripartită a binecuvântării reprezintă o construcție atent concepută care dezvăluie o progresie numerică și ritmică elegantă: cele trei versete sunt alcătuite în limba ebraică din 3, 5 și respectiv 7 cuvinte. Fiecare linie adaugă un element nou, lărgind orizontul binecuvântării. Cele trei secțiuni ale binecuvântării formează o unitate coerentă și interconectată: binecuvântarea inițială stabilește relația de bază, protecția și lumina aprofundează această conexiune, iar pacea devine punctul culminant, simbolizând împlinirea totală a relației omului cu Dumnezeu. Repetarea numelui sacru יהוה (YHWH, „Domnul”) subliniază centralitatea divină și implicarea continuă a lui Dumnezeu în viața omului.

Isaia 41: 10

אל-תִּירָא כִּי עָמָד-אֲנִי אֶל-תִּשְׁתַּע כִּי-אֲנִי אֱלֹהֵיךָ אֲמַצְתִּיךָ אֶרְעֹרְתִיךָ אֶרְתַּמְּכֶתִיךָ בְּיַמִּי
 יְדָדְךָ

Transliterare:

al-tira ki imməkha ani al-tišta ki ani elohekha immațtikha af-azartikha af-təmaktikha bimin țidqj

Traducere:

Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te îngrijora, căci Eu sunt Dumnezeul tău. Te voi întări, te voi ajuta și te voi sprijini cu dreapta dreptății Mele.

Tema centrală a versetului este învingerea fricii prin conștientizarea vie a prezenței divine protectoare. Aceste cuvinte profetice oferă un răspuns puternic la criza identitară și spirituală pe care poporul Israel o traversa în exilul babilonian, atunci când îndoiala și teama deveniseră copleșitoare. Întreaga pericopă profetică (Isaia 40–41) este impregnată de un ton de mângâiere.

Primul imperativ אל-תִּירָא (*al-tira*, „nu te teme”) răspunde anxietății fundamentale a omului confruntat cu incertitudinea și cu pericolul. Frecvența cu care acest îndemn apare în scripturile ebraice evidențiază importanța încrederii în Dumnezeu ca antidot al fricii (de exemplu, în Iosua 1:9 se poruncește: „Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face”). În Isaia 41:10, dubla negație („nu te teme... nu te înspăimânta”) urmărește să elimine orice fel de anxietate: תִּירָא (*tira*) se referă la frica anticipativă, în timp ce תִּשְׁתַּע (*tišta*, tradus aici „a te înspăimânta” sau „a te uita îngrijorat în jur”) sugerează agitația interioară, privirea neliniștită, în toate direcțiile, după ajutor. Această teamă este contrabalansată de promisiunea כִּי עָמָד אֲנִי (*ki imməkha ani*, „căci Eu sunt cu tine”), care asigură prezența constantă a lui Dumnezeu alături de cel aflat în dificultate. Aceeași asigurare, „Eu sunt cu tine”, fusese dată odinioară lui Moise (Exodul 3:12) și slujește drept fundament al întregii teologii a prezenței divine. Fraza אל-תִּשְׁתַּע כִּי-אֲנִי אֱלֹהֵיךָ (*al-tišta ki ani elohekha*, „nu te îngrijora, căci Eu sunt Dumnezeul tău”) subliniază natura directă a legăturii dintre

Dumnezeu și om. Dumnezeu este un însoțitor prezent în mod real și personal (Psalmii 23:4: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine”). Conștiința faptului că Domnul este de față transformă frica în curaj, așa cum lumina alungă întunericul. Verbul *תִּישָׁט* (*tišta*, „nu te îngrijora”), aflat în conjugarea Hitpael, exprimă o acțiune reflexivă și scoate în evidență faptul că îngrijorarea reprezintă o stare pe care omul și-o provoacă singur și care depinde mai puțin de circumstanțele exterioare. Îngrijorarea reprezintă o barieră interioară semnificativă deoarece ea împiedică perceperea lucidă a sprijinului divin. Astfel, preocuparea excesivă pentru pericole și riscuri produce o stare sufletească tensionată și amplifică sentimentul de nesiguranță, funcționând ca o veritabilă auto-sabotare psihologică. Această formă de introspecție obsesivă este contracarată de afirmația categorică „căci Eu sunt Dumnezeul tău”. Titlul *אלהיך* (*elohekha*, „Dumnezeul tău”) reiterează legământul dintre Dumnezeu și poporul Său, indicând faptul că relația dintre Dumnezeu și credincios oferă siguranță dincolo de condițiile imediate. Formula reiterează primul legământ din Decalog: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului” (Exodul 20:2). Astfel, identitatea lui YHWH ca Dumnezeu al poporului Său implică responsabilitatea Sa de Protector absolut. Conștientizarea acestui adevăr schimbă radical perspectiva: orice alt motiv de spaimă devine nefondat atunci când Cel Atotputernic este de partea ta.

Construcția narativă amplifică mesajul prin repetiții deliberate. Seria de verbe la persoana I - *אמץ־תֵּיךְ* (*immaṭtikha*, „te voi întări”), *אָזַרְתִּיךְ* (*azartikha*, „te voi ajuta”) și *תִּמְכֶנִּי* (*təməktikha*, „te voi sprijini”) - reflectă o intervenție divină completă și nuanțată care acoperă toate nevoile celui credincios. Folosirea timpului perfect subliniază certitudinea absolută a acestor promisiuni, ca și cum ele ar fi deja împlinite, ceea ce reflectă hotărârea neschimbătoare a lui Dumnezeu de a-Și ocroti poporul. Rădăcina *אמץ* (*.m.ṭ*) indică o întărire interioară care transformă vulnerabilitatea în putere (Psalmii 27:14: „Îmbărbătează-te și întărește-ți inima”); rădăcina *עזר* (*.z.r*) se referă la ajutorul concret oferit celui aflat în nevoie (Psalmii 121:2: „Ajutorul meu de la Domnul vine”), iar rădăcina *תמך* (*t.m.k*) evocă sprijinul de susținere, asemenea unei coloane ce ține o structură (Psalmii 54:4: „Domnul este sprijinitorul vieții mele”). Ultima frază, *בִּימִין יְדָקִי* (*bimîn yidqi*, „cu dreapta dreptății Mele”), adaugă o dimensiune simbolică intervenției

divine. „Dreapta” (*יָמִין*, *yamin*) este, în limbajul biblic, metafora clasică a puterii, a autorității și a victoriei. Mâna dreaptă era considerată mâna forte, iar în reprezentările scripturale ale lui Dumnezeu ea semnifică intervenția Sa triumfătoare și plină de tărie (Exodul 15:6: „Mâna Ta dreaptă, Doamne, strălucește prin putere” și Psalmii 118:16: „Dreapta Domnului este înălțată, dreapta Domnului a făcut putere”). În acest context, expresia „dreapta dreptății” primește valoarea unei garanții solemne care indică faptul că sprijinul divin se manifestă cu autoritate absolută și are drept temelie caracterul desăvârșit al echității divine. Astfel, mesajul versetului transmite o certitudine consolatoare: conștientizarea prezenței ocrotitoare a Domnului conferă credinciosului puterea de a întâmpina orice primejdie cu fermitate sufletească și cu curaj neșovăielnic.

לְכֹל זְמַן וְעַתָּה לְכֹל־הֶפֶז תַּחַת הַשָּׁמַיִם:

Transliterare:

lakol zəman wəet ləkol-hefeṣ taḥat haššamayim

Traducere:

Pentru toate există un timp și o vreme pentru orice lucru sub ceruri.

Versetul reprezintă unul dintre cele mai emblematice aforisme ale înțelepciunii biblice care sintetizează observația înțeleaptă a lui Qohelet asupra ordinii temporale din viața omului. Versetul este concluziv prin el însuși. Textul se poziționează la confluența dintre observația empirică asupra ritmurilor vieții și reflecția filozofică asupra locului fiecărei acțiuni într-un cadru general guvernat de ordine și echilibru. Omul este chemat să recunoască ritmurile universale și să își adapteze acțiunile la acestea. Discernământul devine condiția esențială pentru o viață trăită în mod autentic, în timp ce acceptarea limitărilor umane este prezentată drept o recunoaștere a complexității existenței, dincolo de orice resemnare simplistă. Acest verset servește și drept prolog al faimosului poem din Eclesiastul (3:2–8) care enumeră, în opoziții simetrice, „o vreme pentru naștere și o vreme pentru moarte, o vreme pentru sădit și o vreme pentru smuls...”, evidențiind că viața cuprinde o succesiune de momente opuse, fiecare rânduie la timpul său.

„Pentru toate există un timp” (לְכֹל זְמַן, *lakol zəman*) introduce o perspectivă care definește timpul ca pe un cadru universal în care toate evenimentele își au propriul loc prestabilit. Substantivul זְמַן (*zəman*) evocă ideea unui interval de timp hotărât, specific fiecărei acțiuni și fiecărui eveniment. În Scriptură, acest termen este relativ rar și denotă un timp fixat sau moment stabilit: de pildă, Neemia 2:6 menționează că împăratul i-a dat lui Neemia un „termen [זְמַן]” pentru călătoria sa, iar Estera 9:27 vorbește despre respectarea sărbătorii Purim la datele lor „rânduite [בְּזְמַנֵּיהֶם]” în fiecare an. Acest concept îmbină regularitatea cu necesitatea, indicând că fiecare întâmplare survine la momentul optim, conform unei rânduiei universale bine stabilite. Introducerea

substantivului זְמַן (*et*, „o vreme”) alături de זְמַן (*zəman*) adaugă o subtilitate semantică importantă. Dacă זְמַן (*zəman*) implică ideea de durată și periodicitate, זְמַן (*et*) accentuează mai degrabă clipele-cheie, punctele decisive care conferă sens evenimentelor. De altfel, traducătorii Septuagintei au surprins această diferență: în versiunea greacă, *zəman* este redat prin *chronos* (timpul cronologic continuu), iar *et* prin *kairos* (vremea oportună), semn al distincției fine dintre cele două concepte. Folosirea expresiei תַּחַת הַשָּׁמַיִם (*taḥat haššamayim*, „sub ceruri”) în locul mai uzualului „sub soare” (favorit în restul cărții) subliniază intenția autorului de a vorbi despre experiența universal umană. În această paralelă, Qohelet explorează tensiunea complexă dintre dimensiunea obiectivă și universală a timpului, caracterizată prin cicluri și ritmuri cosmice precise și modul subiectiv în care ființa umană percepe și interiorizează aceste ritmuri în planul propriei existențe. Autorul biblic pune în lumină discrepanța inevitabilă dintre ordinea imuabilă a timpului cosmic și trăirile personale, adesea marcate de fragmentare, incertitudine sau contradicție. Qohelet oferă o reflecție asupra modului în care omul resimte curgerea timpului, relevând totodată distanța dintre percepția interioară, adesea tulburată de factori emoționali sau cognitivi și realitatea exterioară, definită prin armonie și regularitate. Scriptura oferă și exemple concrete ale modului în care emoțiile pot dilata sau comprima percepția timpului: cei șapte ani de așteptare ai lui Iacov pentru Rahela „i s-au părut ca vreo câteva zile” datorită iubirii lui (Geneza 29:20), în timp ce Iov se plânge că „partea [lui] sunt nopți de suferință” și că o noapte de chin pare interminabilă (Iov 7:3–4). Aceste contraste pun în lumină distanța dintre cronologia obiectivă și modul în care inima omului resimte curgerea timpului.

Termenul הֶפֶז (*hefeṣ*, „lucru”, „scop”, „dorință”) întregește semnificația, arătând că fiecare faptă sau întâmplare din viața omului are o finalitate clară și reflectă o intenție în ordinea universală instituită de Dumnezeu. În limba ebraică, *hefeṣ* desemnează atât un lucru concret, cât și plăcerea sau dorința cuiva. Această polisemie accentuează ideea că după cum evenimentele obiective (nașterea, moartea) au un timp al lor, tot așa aspirațiile și pornirile noastre interioare au un moment potrivit de împlinire. Psalmii 1:2 folosește acest cuvânt pentru a descrie „plăcerea” (*hefeṣ*) celui drept care meditează la Legea Domnului, iar Eclesiastul 12:1 sugerează că la bătrânețe omul își pierde orice „plăcere” (*hefeṣ*) de a mai trăi zilele vieții sale. Expresia תַּחַת הַשָּׁמַיִם

